

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

உ.பு. ச. ௨௨.] துராச உரு. கார்த்திகம். ௨௨ நேயதி வியாழக்கிழமை, Thursday, November 23, 1843. [Vol. III. No. 22.]

வேதியரோழக்கம். உயிம். அதிகாரம்.

வேதியரோழக்கத்திற்குறி.
(Persuatives to the Catechist's Office.)

சாம் உக்களுக்குக் குருவாக இயேசுநாதரால் அனுப்பப்பட்ட மையால் மகத்திருக்கிற கடனத்திற்கே இடதல்லாம் உபதேசஞ் சொல்லிக்கொண்டுதிரியும் உக்களுக்கு அறிவிக்கப் பிரயாசப்பட்டோம். இதுவும்ன்றியே மனிதர் மோட்சத்தையடைவதும் நரகத்திலே விழவும் கீழ்க்க உபதேசித்தொழிவு முடிஞ்சுத் தன்மை யாலானமென்ற மையால் சாம் எவர்க்கும் இரங்கி இயேசுநாதர் அடி யிதிபட்டமுறத்து மீட்டகாட்டிந்த ஆத்தமங்கள் என்மென்றைக்கும் பசாக்கையுமையாகாமலும் நரகத்தில் விழுந்து ஓயாமல் வெந்த கொத்து தங்குப்படைத்த கவாயியைத் தாடினியாமலும் முடிவல்லாத பாக்கியங்களை மோட்சத்திற்கு பெற்று வாழ்வீக்கவேண்டுமென்று ஆசையால் கீழ்க்க குறையிந்தி உக்கே தேவதொழிவு முடிஞ்சுத் தன்மையைக்காட்டி வேதியரோழக்கமென்றிப்பயினை அழுதித்தீர்தோம். இனி சாம் அருகினதை எங்கள் அடிக்கடி வாசித்து உக்கமேல் நிற்கும் கடனத்திற்கேவும் எல்லாரையும் ஆண்டவர் திருப்பாதத்திற்கு சேர்க்க ஆசையைத்தவக்களால் இத்திருக் குறையாதபடிக்கு டைக்கவும் அச்ச கடுக்கத்தொடையிரயாசப்பட்டவர்களை. திருச்சபையின்னும் மந்தைக்குப் பிரதான தேவக் கோவலருடிய இயேசுநாதர் ஆத்தமங்களை இரட்டிக்கத்த மமது நிவ்விப சத்தமெல்லாவற்றையும் தீர்தார். அதின்பின்பு தன் மந்தையானமேய்க்க அவரால் வைக்கப்பட்ட உபதேசிகள் அந்த ஆத்தமங்களைக் காரையெற்ற எழுதவார்த்தைகளை நூலாய்ச் செயலிக்கமாட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட உபதேசிகள் எத்தனை உண்டென்று கேட்டால் மந்திரமறிபாத பிண்களும் திருசார் முறக்கொண்டு செய்கடனறியாத சனங்களு ம் உபதேசிகளுக்கையறியாத ஐர்களுக்கானே சொல்லத் தொரிய வருமே. உக்கவெல்லாப்புக்கொடுத்த சனங்களை அறியவேண்டிய சந்தியங்களையும் டைக்க வேண்டிய வேத முறைகளையும் அவசவர்க்கொத்தபடி படிப்பித்திறது உக்கன் மேலே கடனல்வோ? இதுமேல் முன்னுக்கு சொன்னபடியே இயேசுநாதர் தன் திருச்சபைச் சனங்களை இராயப்பாக்கையெல்லாப்புக்கொடுக்கும் போது கீ என் திருச்சபையிற் நலவகுை கிறப்பாயென்முறையும் என்முறையே மேல்ப்பாசாய்க்கவேண்டும். அப்படியே அவர் மோட்சாசனியத்தக்கு எழுத்தருளினபோது மற்ற அப்போலதவரையும் சோக்கி எல்லாச்சனங்களுக்கும் படிப்பியுக்கொன்றார். அப்படி அறிசெய்கிஷ்ட சின்னப்பர் ஜீமாத் திருக்கொழுதி ஆண்டவர் காட்சியாகவும் எவர்க்குத் தீர்மையிடவரத்தக்க இயேசுநாதர் காட்சியாகவும் எனே சந்தியமாய்ச் சொல்லுமெறவாதது படிப்பி விடாதே சமயங் கண்டுகாணமலும் எவர்க்கும் உறதியைச் சொல்லவும் மன்குடவும் கண்டிக்கவும் செய்வாயென்றார். அப்படியே பல சமயங்களைக் கூடன திருச்சபை வேதபாசகரெல்லாரு ம் இத்தக்க கடன்கூண்டென்று ஒருமொழியாக மதாபித்தீர்தார்கள். இத்தக்க கடன் குருக்களுக்கு முக்கியுக்கொடுத்த சரியே. அதற்கு சனங்களைப் படிப்பிக்கத் தக்கனார் உடாதேபோலுற் நக்கனிடையல் வேதே மனிதரை வைத்துக்கொண்ட அவர்களுக்குக் டைக்கானே. இதைப்பற்றி இத்த இராச்சியத்திற்கு குருக்கள் என்முக்கி திரியமாட்டாமையில ஒவ்வொருக்குப்போய் ஒவ்வொருத்தனை விசாரித்துப் படிப்பிக்க அத்தனை உபதேசிகளை நடத்திக்கொண்டே வருகிறார்கள். கீழ்க்குக்குருக்கெடுக்கிறுத்த டைக்கமேற் கொண்டு கொண்டபின்பு சனங்களை அறியவேண்டியதும் செய்யவேண்டியதும் அடிக்கடி படிப்பியாதேபோலும் வேதபாசகரெல்லாருக்கொன்னபடி உக்களுக்குச் சாவான பாவமாருமென்றற்குச் சந்தேகமில்லை. உபதேசியானவன் அதுதனும் ஒருசந்தியித்தானும் பிச்சை தந்தானுக்கு செய்பதற்குத்தானும் சனங்களைப் படிப்பித்தாரொழிபக் காரையெமமாட்டான். வாயிருக்கெப் போசாதேவ்லுபதேசிக்ரு வேறே பாவமில்லாதாயினும் இதுமேல் மந்திரம் நரகத்துக்கு விழுவானென்று நிச்சயமாகமே. அறிசெய்கிஷ்ட

சின்னப்பருக் தவஞ்செய்கிறுக்க வேதத்துக்காக அடியும் நீக்கையு ம் பட்டிருக்கத் தன் சரித்தையடக்கி குன்னத்துக்கு அனைக்கிழ் ப்பட்டுத்திரியுக்க மந்திச் சகல புண்ணியங்களில் கொண்டு பழகியிருக்க இடதல்லாம் எம்பாமற் கொரித்தியருக்கொருகினை முறையிரு பத்திலே சனங்களுக்கு ஓயாமற் புத்திசொல்லாமற் போனேனெனில் என்க்கே கேடென்றார். இடதல்லாத்தையுக் கேட்ட சிவர் உன் எஞ்சிப்தெல்லாம் மெய்யானும் உபதேசிகளுக்கே காரையெறவாருண்டோ? சான் என்முத்தமத்தைக் காரையெற்றியுற் போதாதோ? இனிப் புறத்தியாரை விசாரிக்கக் கடனும் வேண்டாம் உபதேசித்தொழிதும் வேண்டாமென்பார்கள். உபதேசிக்க காரையெறவாதிரிதென்பது உன்னதானே. அதிலும் அத்தனை எச்சரிக்கையும் அத்தனை உபாயமும் இதிலே சொல்லிக்காட்டினோம். ஆகிலும் இதிலும் என்க்கு உபதேசித்தொழிவு வேண்டாமென்பது பசாசினுல் வந்த மயக்கத்தானே. வழிதப்பிப் போலுயென்று செய்வதிறைக்காட்டினுற் பயணத்தவர்க்கு திறும்புயாயே. தப்பின வழியை விட்டுக் காட்டின செய்வதிறைத் தக்காய் டைக்கது சாம் சொன்ன இத்த இடத்துக்குச் சேர்ப்பிரயாசப்படுவாயோ? கீயும் உபதேசித்தொழிவு என்முய்ச் செய்யாமல் வழிதப்பினது கண்டதினும் அதை விட்டுப் பின்வாங்குவது கல்லதல்ல. இதிலே காட்டின செய்வதிறைப் ஆண்டவருதவியார் தமகையப்போலே டைக்கவும் இனி வழி தப்பாதபடிக்கு எச்சரிக்கையாயிருக்கவும் துணியதே குறமும். மந்திப்படி உன்முத்தமக் கொடுமென்றஞ்சியல்லோ இத்தத்தொழிவுக் கைவிடவேண்டுமென்றாய் கல்லதானே. ஆகிலும் மற்றவர்க்குக் காரையெற்ற ஆசையிருக்கையில இத்த அச்சமுண்டாகி எல்லாரும் பின்வாங்கினுற் பழைய உபதேசி செய்ததைக் கண்டு இனி ஒருவரும் உபதேசியாகச் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். அப்போது விசாரிப்பில்லாமற் சனங்களைக் கொட்டுமோசம்போலும் இத்தக்க கணக்கு ஆண்டவர் உக்கையொழிய ஆரைக்கேட்பாரா? உக்கன் வீண்சத்தினும் மற்றவர்கள் நரகத்துக்குப் போக கீழ்க்க மாத்திரம் மோட்சத்தை அடைவர்க்கென்றிருக்கிறீர்களோ? இத்தகு சாம் இதில் எழுதித்தந்த ஆறும் அதிகாரம் பார்க்கக்கடவோன். சாம் இதிலெழுதினதை வாசித்தற்குவது கல்லதாயினும் அச்சத்தார் பின்வாங்காமல் ஆண்டவர் உதவியைக்கொண்டு இனிச் சாகிறகாலத்தில் அஞ்சாதபடிக்கு டைக்கத் துணியது சிரமம். அச்சத்தாக்கு மாத்திரம் இடக்கொடும் இத்தத் தொழிவு என்முற் முடித்தால் உக்களுக்கு வரும் மட்டில்லாத வரிசையாக்கியியுக்கை ஆசையாய் மனமலாந்து உறதியாய்த் துணியத் தேவையிலுயோ? பின்னாயும் ஆண்டவர் சாயலாக உண்டாக்கப்பட்ட ஆத்தமங்களை இயேசுநாதர் இரத்தத்தினுற் கருவப்பட்ட ஆத்தமங்களை பசாக்கையுமையாப்பட்டு முடியாததாலுத்த வேகாமல் வெந்த சாகாமற் செத்து மீட்டியிந்தி ஆதவலிந்தி எரி திரகத்திற்கு பாடுபட விழுவதைக்கண்டு சற்றுக்கிலும் இரக்கம் வராதோ? அது தினங் கார்த்தமுக்கத்தினினைக் விழுவதுபோல எண்ணப்படாத ஆத்தமங்களை அறியாத நரகத்திலே வேல விழுவதைக்கண்டு நாம் கசாமல் வீட்டிலேயிருக்க மனம்போறுக்குமோ? இயோ? உபதேசிகள் செய்யவேண்டியதைக் குறையிந்திச் செய்தால் நரகத்தில் வெந்து பராபரணத் தாடினத்துக்கொண்டிருக்கிற ஆத்தமங்களை உக்களுக்குக் காரையெறவாததையுத் தந்தவர் உக்களை இரட்டிக்கிறீர். உக்களுக்கு வேண்டிய அடியும் மிதியும் பட்டமுறத்தவர். உக்களுக்குக்கூதினம் மட்டில்லாத சகாயங்களைச் செய்பவர். இப்படியே பல சமயங்களை நரகத்திற்கு தாடினிக்கப்பட்டவர். இது அறித்து உக்களாலியன்றமாத்திரம் அவருக்கித்தத் தாடினம் வராமல் வராதும் கோட்சத்திற்கு உதிக்கப்படும்க்குப்பிரயாசப்பட்டதேவையிலுயோ? அவர் உக்களைக் காரையெற்றப்பட்டதற்கு கீழ்க்க இத்தொழிவினாற் படவேண்டியதேத்தினி? இம்மாதத்திரம் உக்களுக்கு வேண்டிய இலுவையிலறைபுண்டிறத்த கவாயிக்குக் கைமாருக்கச் செய்யவேண்டாமோ தம்பியாரே. அறிசெய்கிஷ்ட சின்னப்பர் சொன்னபடியே சாம் இதைக் கண்ணீர்விட்டருகி

எழுதிகிறேன். உபதேசிக்கிறதொழிவின் மாட்சியை ஒரு கண்ணாற் பார்த்து மற்ருருகண்ணால் உங்கள் நட்சைசையைப்பார்த்தில் கொ ந்தழாதிருக்க வல்லவருண்டோ? உபதேசிகள் எரெனில் இயேசு நாதராவனுப்பிட்ட அப்போஸ்தலர் தாமே. மனிதரைக் க ரையேற்ற அவர் தமக்குதவியாகத் தெரிந்த துணைவர்தாமே. இ யேசுநாதர் கித்தின திவ்வியரத்தத்தை உங்கள் கையிலவைத்து உ ட்களாலனுதினம் பலனைக்கொள்ளவிரும்புகிறார். உங்களால் எங்கு க் தமது தேவ நாமம் விளங்கி வணங்கப்படவும் உங்களாற்பகை யெல்லாநீர்ந்து தமது ராட்சியம்வந்து வழங்கவும் உங்களாற் ப ரமண்டலத்தின்போலப் பூமியிலேயுந் தமது கித்தந்தை மறுப் பாரின்று அதற்கெல்லாரும் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவும் உங்களால் ல்லோ இடெல்லாமாருமென்றிருக்கிறார். நீங்களல்லோ சுவசேஷி த்திற் சொன்னபடி ஆண்டவர் மோட்சத்திற் சோடித்த முடியா த பேரின்பவிரும்புக்குவலாராயுந் கொண்டு போய்விட அனுப் பப்பட்டவர்கள் கீங்கனல்லோ? அதிலே சொன்னபடி ஆண்டவர் பொக்கிஷத்தைக் கைக்கொண்டு போய் அதை வந்திக்க அனு ப்பப்பட்டவர்கள் கீங்கனல்லோ? ஏசுக்கிடையே சொன்னபடி ஆ ண்டவர் வீட்டுச்சனங்களுக்குத் துங்காத காவலாக வைக்கப்பட்டு டவர்கள் இயேசுநாதருக்கொருபுடையானாகத் தெரிந்துகொ ள்ளப்பட்ட திருச்சபை யிவென்புள் ஒரு தாயாக உங்களைப் பெ ற்றுவளர்த்துப் பெரும் பெருமையுமுடையவர்களாகச் செய்தி ன்பு ந்த பகையாய் அஞ்ஞானத்தை வெட்டுகின்ற தாளை ட்கும் பரமியி வளங்கவும் தனக்கு அனுதினம் புத்தாய்ப் பிள்ளை களவின் நி உண்டாடி எங்கும் புத்தாய்ப்படவும் தன் செங்கோள் மையை உலகிலெங்கும் கீட்டும் தாய்ப்பகையின்றுயரவும் இடெ ல்லாம் உங்களாலாகவேண்டுமென்று உங்கள் உபதேசிகளாக லதாயித்தவல்லோ? ஒவ்வொருவர்க்குக் காவலாக நிற்குஞ் சம்ம னகளைத் தாங்கள் பிரயாசப்பட்டுக் காக்கும் ஆத்திமங்களைல்லா ம் உங்களை கரையேறவேண்டுமென்று பார்த்திருக்கிறார்களல்ல லோ? மோட்சவாசிகளெல்லாரும் உங்களால் மோட்சம் நிறைந் த தங்களுக்கு அவ்கே துணைகள் மிகுதியாகப் பேரின்பமுமிகுமெ ன்று நம்பியிருக்கிறார்களல்லோ? கீங்கனாவெனில் உங்கள் சகத் தைப்பற்றிச் சொம்பலவிடமாட்டாமல் இடெல்லாம் வீணாகச்செ ய்து இயேசுநாதராயுந் திருச்சபைக்கருத்தும் சம்மனகைக் கிணவும் மோட்சவாசிகள் நம்பிக்கையும் மறுத்து கீங்கனும் நரகத் துக்குப்போகக் கூசாமலிருக்கிறதென்ன? உங்கள் சொம்பலினால் என்னப்படாத ஆத்திமங்கள் நரகத்தில் விழுந்துவேவ இயேசு நாதர் கித்தின இரத்தம் தெருவினெங்கும் கித்தையாக மிதிக்கப்ப ட்டு அவர் பட்டபாடுவெல்லாம் பலனில்லாமலிருக்கத் திருச்சபை னாதோறுமென்று மெய்யச் சம்மனகைகள் ஆறாமலானதின கொந்த ழு உங்களுக்கு நல்லதென்றோ? கறகறுப்போடுங்கள் தேவ தொ ழிலை முடிக்கத் துணியமாட்டீர்கள். எல்லாருக்கும் 'நடுத்திரீக்க' இ டேசுநாதருக்குத்தனி உலகெல்லாமறிந் அடிவளவன் கண்க்கெல் லாம் வகுப்பறுத்திரீக்கிற் செக்குமிடத்தில் நரகத்தில் விழுந்தபல் ரே சிறி இவர்களுபதேசியாயிருந்து எங்களுக்கான சமயத்திணு மறுசொல்லாணையாற் கெட்டோமென்று பழியைக்கேட்கச் சம்ம னகைகள் வந்து தங்களுக்கொப்புக்கொடுத்திருந்த பலவாத்துமங்க ளிவர்கள் சொம்பலினால் நரகத்துக்கு விழுந்துதென்று பழியைக்கே ட்கத்திருச்சபையெல்லாம் இவர்களால் நிந்தைப்பட்டோமென்று பழியைக்கேட்க இயேசுநாதர் திவ்வியரத்தத்தானே இவர்களைப் ப லனில்லாததானென்று பழியைக்கேட்கச் சொம்பலாய்க் கிடந்த உபதேசிகள் இதுக்கெல்லாமொல்லத்தரும்மறுமொழியுண்டோ? இ டு? தங்களால் நரகத்தில்விழுந்தபேர்களுடே தாங்களும் வி டுந்து முடியாதகாலத்து அவர்களைத் கடிபடிபுகைத் திரைப்பட்டுப் படுமாக்கினைசொல்லுந் தன்மையல்ல. அன்று பாயின்றுப் பிரதாயிக்கத்தக்கவர்கள் தந்தொழல் குறைவின்று நிறைவேற்றின உபதேசிகளல்லோ? அவர்களே தங்கள் வார்த்தைகேட்க மாட்டா த பாலிகள் மேலே சாட்சியாக நிற்பார்கள். நங்களை பகலும் இரவுமாகத் திரிந்து தாங்களறியவேண்டியதையும் தெனியக்கா ட்டுளும். அவர்கள் பாவத்தில் விழாமுன்னே நாங்கள் நயபய ன்சொல்லி விழுவாரைத்தாங்கிப் பிரயாசப்பட்டோம். தாங்கி ன கையை உதறி விழுந்தபின்னும் போய் விழுவாரைத்தாக்க உ மதிகைச் சொன்னும். தாக்கினவனை புதைத்தாற்போலச் சொ ன் நியாயங்களை மறுத்தவர்கள் எங்குத் தன்னத்தன்னச் சவி யாமற்போய்க் கண்டிக்கவும் மன்றாடவுகு செய்தோம். தாங்க னே தங்களால் வலியக்கெட்டார்களென்று நல்ல உபதேசிகள் அ

ன்று தியோர்க்கமேலே சாட்சிசொல்வார்கள். தங்கள் வார்த் தை கேட்டு நடந்த நல்லவரோடுவென்றால் கூட மோட்சத்திற் செ ற்ந்து நீங்கள் சொன்ன உதிகளானும் பட்ட பிரயாசத்தாலும் இடென நாங்களும் முடியாத பேரின்பத்தை முடிவில் யிணுடலி க்ச்சேர்ந்தோமென்றவர்கள் நல்ல உபதேசிகளை வணங்கிச் சூழ் துவரச் சம்மனகைகள் புத்தாய்ப்பாடி மூன்றாம் மோட்சாட்சிபத் திற் புத்தாய் இயேசுநாதரார் பெறும் விசேஷ வரிசைத்தொகுதி கிண்கூர் தன்மையல்ல. சொன்ன கொடியநாள் வராமுன்னே அந்த ஆக்கிணக்கருகி இந்த வரிசைக் காணப்பட்டே காட்டின ஒருக்கத்தின்படியே நாலுநாள் வரத்தி டக்கத் துணியாதிருப்பீ ர்களோ? ஆகையால் உங்களுக்கெல்லாம் அந்ரெய்சிஷ்டராயப் பர் முறையிருப்பதைத்தாம் அதிகாரத்திரண்டாம் வசனத் தவக் கி எழுதினதைக்காட்டி இக்கே ராச் சொன்ன உதிகளை முடிப் போம். அதாவது உங்கள் கையிலொப்புக்கொடுத்து ஆண்டவர் மந்தையாடுகளை மெய்க்கக் கட்டீர்கள். புத்தாய் புத்தக்கட்டாய த்தினூற் செய்யாமல் ஆண்டவர் திருமுக்கத்தைப்பாத்து மனம் பொருத்திச் செய்வீர்கள். பிற்பொருளானசையில்லாமலும் பிறர் மேலே யானவேண்டுமென்றே அகங்கா மில்லாமலும் அந்ரெயி யிற் பூய் நிகர்களை முன்னடந்து காட்டின மோட்சவழியை ப் பின்பு பவாயிருக்காட்டி மந்தையாவர்க்குத் தரும் மாத்திரையா க நிற்றீர்கள். அப்போது திவ்வகை ஞானவிடைபார்க்கெல்லாம் பிரதான தேவ கோவலனாகிய இயேசுநாதர் நடுத்திரீக்கத் தோன் றுமளவில் கீங்கனே ஆடியாத பாய்சிய மோட்சத்தின் முடிபைப் பெற்றுப்போவீர்களென்று.

இப்படியே யாகும்படிக்கு நமக்கு இதை எழுதத் துணியும் உ தவியும் தந்தவரும் உங்கள் உபதேசிகளாக லதாயித்தவருமா ய் உங்கள் தொழுகைச்செய்ய இப்படிவகையில் மனிதருகப் பிறத்தவ ருமாய் எல்லாராயும் கையேற்றி அடி மிதிபட்டுச் சிதையைபில மறையுண்டு இறத்தபரம கத்தராய் இயேசுநாதா திருப்பாதத்தி ல் விழுந்து மன்றாட வணங்குகிறீர்கள்.

உயம். அதிகாரம் முற்றப்பெற்றது.

ABRIDGEMENT OF GOOD'S BOOK OF NATURE.
PART II.] *On Legible Language.* [CHAP. XI.
Continued from page 214.

11. *Picture-writing* can only express embodied forms, things so called; it could not express pure mental conceptions, abstract ideas, and such properties of bodies as are not submitted to the eye; as, wisdom, power, benevolence, genius, length, breadth, hardness, softness, sound, taste, smell, and so on.
12. Our next attempt, therefore, would be to remedy this deficiency; and the common consent of mankind in ascribing peculiar internal qualities and virtues to peculiar external forms, would enable us to lay hold of such forms to express the virtues and qualities themselves. Thus the figure of a circle might be made to signify a year: that of a hatchet, separation, or division; an eye might represent watchfulness; a harrow might represent a ploughed field; a rose-bud might stand for odor, and a bale of goods for commerce.
13. By the same principle, compound ideas might be expressed by a combination of characters; the figure of a *man* in the midst of a square, which should signify an *inclosure*, might denote a *prisoner*, the union of two pictures, one representing a *mouth*, and the other *gold*, might signify *eloquence*. This kind of mixed characters is called *allegorical* or *emblematic* writings.
14. Legible language would now be much improved, but still it would require great labor to write it. The next object would be to abridge this labor. Instead of drawing the whole figure of a *man* to express his ideas, it might be signified by the legs alone, as a simple acute angle, which is the written character for a man in the Chinese tongue; the whole figure is supposed to have been, at first, employed.
15. In like manner, the *hand* formerly represented by a perfect drawing of the organ, might be contracted. Ingenuity set to work, would soon find a way to express the auxiliary parts of speech; prepositions might be expressed by some simple mark, whose precise meaning would be known by its relative situation.
16. In this manner, picture-characters, or images of things, would insensibly become converted into arbitrary characters, which, to those acquainted with the meaning of the different marks, would answer the purpose as well, and would have an incalculable advantage in the facility of writing them.
17. We have now reached the utmost pitch of perfection which the le-

gible language of things is, perhaps, capable of attaining. It would be a very tedious process. If a distinct character were to be employed to represent every distinct idea, the number of distinct characters would be almost infinite; if a few distinct or simple characters only were to be made use of to represent such ideas as are most common, and the rest were to be expressed by combinations of these, though the number of distinct characters would be in some degree diminished, the memory would still have a difficult task to retain them; and the combinations would, in a thousand instances, be embarrassing and intricate.

18. Under this pressure of evils, there can be no doubt that a contemplative mind, in whatever part of the world placed, would soon begin to reflect on the possibility of making characters to signify sounds or words, rather than images or things. It would be perceived that the distinct articulate sounds in any or in every language are not many, and in every language are the same, or nearly so.

19. It has been stated, in a former chapter, that the alphabetic marks or characters need not be more than from twenty to thirty, in order to express every simple sound which the human voice is capable of uttering. By combining these alphabetic characters, every separate word, or intermixture of sounds, might be given, till a written language would be formed, addressed to the ear, instead of to the eye, symbolical of oral language, and possessing the whole of its accuracy and precision.

20. I have drawn a sketch of what would be the case provided mankind were, at this moment, to be deprived by a miracle of all legible language, and reduced to the state in which we may conceive the world to have existed in its earlier ages. The art of writing would commence with pictures or marks of things addressed to the eye, and after passing through various stages of improvement, would finish in letters, or marks of words addressed to the ear.

(Translation of the above.)

கூட்டுள்பவர்செய்த பிரபஞ்சநூல்.

யச. அங்காரம்.—2. பததி.

அட்சரம் வினங்கி நீற்குக் தொனியைப் பற்றி.

உாமயும். பக்கத்தினின்றும்.

யச. எழுதிக்காட்டும் பட எழுத்தானது, பல உறுகனொன்றாய்த் திரண்டு சேர்ந்த வடிவத்தை அல்லது அப்பெயர்களுடைய பொருள் கணமாத்திரம் விளக்குகின்றதேயன்றிச் சத்தாங்கமடையுமாயான யோசனைகளையும், கருத்துப் பொருள்களையும், பஞ்செந்திரியங்களில் ஒன்றாகிய கண்ணினது ருபத்துக்குத் தோற்றாத உறுபாடிவட்சணங்களாகிய அறிவு, கருவி, அருள், புத்தி, கீனம், அகலம், கனம், யிருது, சப்தம், கலை, கந்தம் முதலானவைகளை விளக்கமாட்டாது.

யஉ. ஆகையால், நாம் இவ்வீத குறைவுகளை நிறைவுபண்ணப் பிரயோஜனப்பட்டு வண்டியது. ஊரடங்கும வாசம் பண்ணும் மனிதர் யாதொரு பிணக்குமின்றி இன்னவின் உள்ளான இலட்சணங்களும் நிருபாகங்களும் இன்னவின் உற்பாண வடிவங்களுக்கானுமெனச் சொல்லுகிற நியாயத்தை ஆதாரமாய்க்கொண்டு இன்னவின் வடிவங்கள் இன்னவின் இலட்சண நிருபாகங்களுக்குமெனப் பிரயோகித்து வருகிறோம். உதாரணமாக, ஒரு சக்கரத்தை எழுதி அதை ஒரு வருடமென்றும், ஒரு கைக்கொடரி மாதிரியான ஒரு சித்திரத்தை எழுதி அது யிரிவினைபயும், பகையைபுக்காட்டும் படமென்றும், குப்பைவாரியென்றும் ஆயுத்தத்தைக் காட்டும் படத்தை எழுதி அது உழுத வயலுக் காட்டும் படமென்றும், கண்ணுக் காட்டுஞ் சித்திரத்தை எழுதினால் அது உற்சாகத்துடன் விழிப்பாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றமன்றும், நெசைப் பூவின் அரும்பு மாதிரியான வடிவத்தை எழுதினால் அது பரிசுடன கந்தத்தைக் காட்டுகின்றமன்றும் சார்சுச் சிற்ப மாதிரி எழுதினால் அது கச்சவடத்தைக் காட்டுகின்றமன்றும் எல்லாருக்குத் தெரியும்.

யக. இந்தியாயத்தைக்கொண்டுதானேயுடைய பொருள்களையும் எழுத்துப் புணர்ச்சியினால் வெளிப்படுத்துகிறோம். நான்சதுரமான ஒருவடிவத்துக்குள்ளொரு மனிதனைச் சித்திரித்தால் அது அவன் சிறைச்சாலைில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறுமென்பதைக் காட்டும். இரண்டுபடம் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்தாயிருக்கவெழுதி அதில் ஒன்று வரையும், மற்றது பொன் மயத்தைபுக் காட்டுவதுண்டா லால், அப்படம் சகலரையும்ருட்டத்தக்க மதுரமான பேச்சைப் பேசுத்தக்க ஆனென்பதையே காட்டும். இப்படிக்கட்டுக்கூட்டாய்எழுதினால் அதற்குடலவ்கரவுகவடிவமென்றபேர்,

யச. அட்சரம் வினங்கி நீற்குக் தொனியைத் தற்காலத்திற் றேர்ச்சிபண்ணிக்கொள்ளக் கூடியநாயிருந்தாலும் அதை எழுதிக்கொள்வது யிகவும் பிரயாசம். ஆகையால் நாம் இப்பிரயாசத்தைக்குறைக்க வழிபார்க்கவேண்டியது. ஒருமனிதனுடைய முழுக்கருத்தைபும் வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு அவனுடைய முழு ரூபத்தை யுஞ் சித்திரிக்கிறதை விட்டு அவனுடைய கலை மாதிரிஞ் சினைருடையபொங்காய்ச் சித்திரித்தால்வினங்கிப்போம். சினர் முற்காலத்தில் நுமு உரூபத்தையும் எழுதினார்களென்றதேசமாதிரி.

யடு. இவ்வண்ணமாய் ஒருவனுடைய கையைமாத்திரஞ் சித்திரித்து அவனுடைய முழுக்கருத்தைபுக் கருக்கிக் காட்டலாம். கூரிய விவகமானது, பேச்சுக்குப்பயோகமான கருவினை வெளிப்படுத்துகிறதற்குச் சிசிரம் வழியைக் கண்டுபிடிக்கும். சில அந்ருதியின் காரணமாக முன்னினை மொழிகளையும் வெளிப்படுத்தலாம் அவைசனின் சிச்சயார்த்தமின்னவின்னதென்றவைகளிருக்கும். இராமனைத்தின் வழியாக அறிந்துகொள்ளலாம்.

யஉ. இவ்வண்ணமாய், பட அட்சரங்களை அல்லது பொருள்களின் சித்திரங்களைப் படிப்படியாய்ச் சருக்கித்தான் தான் நினைத்த எழுத்துக்களாக்கிக்கொள்ளலாம். இன்னவின் அறிகுறிகளின்னவின் செயலை அல்லது பொருளைக் காட்டுகின்றதென்பதை அறிந்தவர்களுக்கு அவ்வெழுத்துக்கள் உபயோகமாயிருக்கின்றமன்றும் அந்தை அவர்கள் பிரயாசமில்லாமல் எழுதிக்கொள்ளுவார்களால் அவைகளினால் அவர்களுக்குப் பிரயோசனமுண்டாயிருக்கும்.

யச. பொருள்களைக் காட்டும் அட்சரம் வினங்கிநீற்குக் தொனிகள் அடையக்கூடிய பூரணமில்வனவுதானெனக் கண்டோம். ஒவ்வொரு கருத்தையும் அல்லது எண்ணத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறதற்கொவ்வொரு அட்சரம் பிரயோகித்து வரவேண்டுமெனாலால், யின்னை அனந்தத்துக்கதிகமான அட்சரங்கள் வேண்டியதாய் வரும். கொஞ்சத்தனித்த எழுத்தை மாதிரிமலைத்துக்கொண்டு அவைகளின் துணைக் காரணமாய் எங்குஞ் சாதாரணமான கருத்தை அல்லது எண்ணத்தை மாதிரிமலைத்துக் காட்டும்படி பிரயோகித்து, மற்றவை கருத்துக்களை அல்லது எண்ணங்களை இவ்வட்சரங்களின் புணர்ச்சியின் மூலமாய் வெளிப்படுத்தும்பொழுது அட்சரங்களிற் சற்றே குறைவுண்டானாலும் அவைகளைத்தையும் மறத்து பொகாமல் நினைத்துக்கொண்டிருப்பது அதிகம் பிரயாசம். ஆகிலுமவ்வட்சரங்களைப் புணர்ச்சி செய்வது வெகு தொந்தரையும் இலாசடியமாயிருக்கும்.

யடி. இப்படிப்பட்ட தொந்தரவிருக்கிறதினாலே, சந்தேகமின்றி ஒரு ஆழிய சிந்தையுள்ளவன் பூயிபவெத்தசையில் வாழ்ந்தாலும் பொருள்களையும் அல்லது வடிவங்களையும்வனுண்டுபண்ணுகிறதைப்பார்க்கினும், சத்தத்தை அல்லது பதங்களை அருத்தமாகக்கொள்ளும் அட்சரங்களை உண்டுபண்ணுவது பிரயாசமல்லவென்பதைப்பற்றி உயிந்துணர் ஆரம்பிப்பானேயன்றி மற்றுமபடியால். யாதொரு பாணியினும் அல்லது ஒவ்வொரு பாணியினுமுள்ள திர்க்கவோசையான சப்தங்கள் அனேகமல்லவென்று ஒவ்வொரு பாணியும் ஒன்றென்றும் அல்லது ஒரே மாதிரி பென்றும் க்ரமித்துக்கொள்ளவேண்டியது.

யக. மனிதன் இடக்கூடிய ஒவ்வொரு சப்தத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறதற்கு அரிவரி அல்லது நெடுங்கண்ணெடில் இருபது அல்லது முப்பது அட்சரங்களுக்கு மேலே வைத்துப் பிரயோகித்து வருவது அவசரமில்லையென்று மேலே அதிகாரமொன்றிற் காட்டினோம். இந்த நெடுங்கண்ணெடுகளை ஒன்றுடனொன்று புணரச் செய்வதினாலொவ்வொரு தனித்தனியான வார்த்தை அல்லது கட்டுக்கூட்டானசப்தங்களுண்டாகவேண்டியது. அப்போ கட்டபுலணாரவெழுதும் பாணைக்குப்பதிலாகச் செவிப்புலணாரவெழுதும் பாணை அதிக நுட்பமாயுக் திப்பமாயுண்டாகும்.

யஉ. இந்த நியிஷத்திலே ஒரு அற்புதமூலமாக அட்சரம் விளங்கிப்பாணை எல்லாம் எங்களை விட்டுப்பெட்டு முற்காலத்தில் உலகத்தாரிருந்த மாதிரி நான்குமையுடனொன்று நினைத்துக்கொள்வதுண்டானால், காரியமெப்படியாலும்; எப்படியானுமேயானால், கட்டபுலணாரந்து காணப் படக்கூறுயிருகிறுக்குக் தொடங்கிவிடும். அவ்வறிகுறிகள் வரவரத் தெற்றத்தொள்ளக்கொள்ளச் செவிப்புலணாரவெழுதும் எழுத்துக்களும் அட்சரங்களும் உண்டாமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

MR. POOR'S LETTERS TO HIS LATE PUPILS. No. XIII.

Subject of the last letter continued.

MY YOUNG FRIENDS,

On looking at the twenty fifth Report of the American Education Society, I find that in the course of the year preceding, the Society rendered pecuniary assistance to eight hundred and ten young men in the three stages of their education; that the income of the Society for the year, was 63,113 Spanish Dollars, 58 cents; that the amount refunded in the course of the year by beneficiaries who had completed their course of study, was 6,633 Spanish dols. and 30 cents; that the earnings, for that year, of the beneficiaries then under the patronage of the Society, amounted to 21,739 Spanish dollars 51 cents. This sum was earned principally by school keeping in vacation, and by other productive labors, in hours of recreation, in term time. The ingenuity of those who are thrown upon their own resources in obtaining an education, is put to a very profitable test. The course of manual labor and industry to which they resort, to procure the requisite funds for board and tuition, forms no unimportant part of their education. Such a course of labor is highly favorable to physical, intellectual and moral culture. Its tendency is to bring into exercise the powers of the whole man; to produce a sound mind in a sound body, and thus to prepare the individual for future labors and exploits.

The twenty fifth Report, to which I have alluded, contains a summary of the doings of the Society for a quarter of a century, the period of its existence. From that summary it appears, that funds have been raised to the amount of eight lacs, and sixty six thousand Spanish dols; that the whole number of young men aided by the Society, is three thousand three hundred and eighty nine; that about one half of this number had completed their studies and entered upon the duties of the sacred office, of whom sixty six had enlisted in the service of Foreign Missions and have been sent to the four quarters of the globe.

The whole number of ordained ministers sent forth by the American Board of Commissioners for Foreign Missions from the commencement of their operations to the period of the twenty fifth Report of the American Education Society, is one hundred and fifteen.

We have now the requisite data before us, for meeting, in one important point of view, the charge brought against the conductors of Foreign Missions of draining the country of its ministers. On balancing this account it appears, that while the Board have sent abroad one hundred and fifteen ministers of the Gospel, a single Society, which is unquestionably the offspring of the Foreign Missionary spirit, has already presented to the churches, to the country, and to the world a thoroughly educated corps of sixteen hundred strong, and have in a course of training upwards of two thousand more.

But this gives but a partial view of the income arising from the outlay in the cause of benevolence. That same spirit, which gave rise to the American Education Society, gave an impulse to the public mind, which resulted in the establishment of numerous institutions of different grades with direct reference to the two fold object of meeting the growing demands for Christian teachers in our own country, and for furnishing Missionaries for foreign service.

In proof of this, a single fact must suffice. Since the formation of the American Board of Commissioners thirty five Theological Seminaries have been formed in the several states of the American Union. In the year 1842, 32 of these Seminaries contained one thousand and ninety students. I have not now at hand the means of ascertaining the number of Academies and Colleges established simultaneously with these thirty five Theological Seminaries; but we may suppose from the nature of the case that they were in due proportion. But you will perhaps think that the Americans are quite over-doing the matter of raising up Padres. I could wish that they were deserving of such an honor; but this is far from being the case. A pastor in America has ample employment, who has the cure of one thousand souls. The population of the United States, as appears from the last census, is in round numbers 17,000,000. Now if you will use your Arithmetic, which I trust you have not wholly forgotten, you will perceive that 17,000 pastors would be but a moderate supply for the country. But the Education Society has by a quarter of a century's effort, brought forward but about one-fifth of this number. For the last ten years the increase of population in the United States has been on an average, a little more than 400,000 a year. The mere increase of population, therefore, requires an annual increase of four hundred ministers, i. e. more than one per day. Hence, notwithstanding the extraordinary efforts of the churches, there is still a deficiency of suitably educated ministers for meeting the demands of the country. But if there be now a deficiency, how disastrous and alarming must have been the state of the country, in the absence of those extraordinary and systematic efforts of which I have been speaking. We should then have had an illustration of the other part of the divine maxim that 'there is that withholdeth more than is meet and it tendeth to poverty.'

In speaking of the American Education Society, I have particularly noticed the principle of refunding by the beneficiaries what they had received as a loan. On looking over the Reports of the Society, I perceive that the mere refunding of money is but a part of the returns which have been made by beneficiaries. As an appropriate expression of obligation to their benefactors and of interest in the institution which has raised them to their present standing, not a few of them have become permanent contributors to the funds of the Society, able advocates of its interests, and efficient assistants to indigent youths of fair promise by introducing them to the notice and patronage of the Society.

In all this, the Society, having obeyed the command of their Lord, have rich experience of the promise annexed: "Give, and it shall be given unto you; good measure pressed down, shaken together and running over shall men give into your bosom." This command and promise are no less applicable to individuals than to National Societies.

Villipally, Nov. 21st 1843.

D. Poor.

Principles of English Grammar.

BY WILLIAM LENNIE.

OF RELATIVE PRONOUNS

A Relative Pronoun is a word that relates to a noun or pronoun before it, called the antecedent, as, The master who taught us, &c. *

The simple relatives are who, which, and that; they are alike in both numbers; thus,

Nom. Who Poss. Whose Obj. Whom

Who is applied to Persons; as, The boy who†.

Which is applied to inferior animals, and things without life; as, The dog which barks; the book which was lost.

That is often used instead of who or which; as, The boy that reads; the book that was lost.

What is a compound relative, including both the relative and the antecedent; as, This is what I wanted; that is, the thing which I wanted.

OBSERVATIONS.

In asking questions who, which, and what are all called interrogatives; as, Who said that? What did he do? K. p. 86. Note.

The relative is always of the same number and person with its antecedent, but not always in the same case.

Which has properly no possessive case of its own. The objective with of before it supplies its place. Our best writers, however, now use whose as the possessive of which; as, "A religion whose origin is divine." BLAIR.

*The relative sometimes refers to a whole clause as its antecedent; as, The bill was rejected by the Lords, which excited no small degree of jealousy and discontent; that is, which thing or circumstance, excited, &c.

† Who is applied to inferior animals, when they are represented as speaking and acting like rational beings.

‡ What and which are sometimes used as adjectives; as, "I know not by what fatality the adversaries of the motion are impelled," &c.—Which things are an allegory. Which here is equal to these.

Whoever, whosoever, and whose are compound relatives equal to He who, or The person that.

Whatever, whatsoever, with whichever and whichever are sometimes adjectives, and combine with nouns; and sometimes compound relatives equal to that which.—These compounds, however, particularly whoso, are now generally avoided. Whatever and whoever are most used.

வி. வென்னில என்ற தரை திங்கிலிற் செப்ப
இலக்கணச்சாரம்.

சொல்லத்காரம்.

பிறிதுச்சொல்லியல்—சம்பந்தப்பிறிது.

சம்பந்தப்பிறிதென்பது முன்மொழியென்பப்பட்டுத் தனக்கு முன்னிற்கும் பெயருக்கேனும் பிறித்கேனும் சம்பந்தமாயிருக்கும் ஓர் சொல்லாம். சம்பந்தப்படுத்த உபாத்தியாயர், எ—வ.† தன்ச்சம்பந்தப்பிறிதுகளை who, which, and that. இவைகள் இரண்டின்கூடும் பொருளாம்.

பெயர். who உடை. whose செப்ப. whom

Who என்பது மனிதருக்குப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. The boy who† (reads) வாங்க்கறையைப்பெறப்படுகின்றது.

Which என்பது விவக்குகாதின்கூடும் உயிரில்லாத பொருளுக்கும் பிரயோகிக்கப்படுகிறது. குரைக்கின்ற காய்; காலமுற்றோ அபுத்தகம், எ—வ.

That என்பது பெரும்பாலும் who அல்லது which என்பதற்குப் பதிலாகப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது. வாங்க்கின்றபையன், காலமுற்றோ அபுத்தகம், எ—வ.

What என்பது சம்பந்தப்பிறிதையும் அதன் முன்மொழியையுமடக்கும் ஓர் தொடர்நிலைச் சம்பந்தப்பிறிதாய்த்; எனக்கு வேண்டியதாயிருந்ததுதான், எ—வ. (அதாவது) எனக்குவேண்டியதாயிருந்த அந்தப் பொருளென்ற பொருளும்.

புறனடை.

வீணுப்போது who, which, what என்பவைகள் வீணுப்பிறித்களென்ற சொல்லப்படுகின்றன. அதைச் சொன்னதாய்? அவனென்ற செய்தாய்? எ—வ.

சம்பந்தப்பிறிதானது என்னினும் இடத்தினும் பாலினும் எப்போதும் தன் முன் மொழியையொத்திருக்கும். குணம் எப்போதும் ஒரே வேற்றமைப்பாயிராது.

Which என்பதற்கு முறைமையாய்ச் சொந்த உடைமை

வேற்றமைபில்லை. தனக்கு முன்னிற்கும் of என்னுஞ் சொல் னுடன் செயப்படுபொருள் வேற்றமைசேர்ந்த உடைமை வே ற்றமைக்குச் சரிபாயிருக்கின்றது. ஆளுநம் இப்பொருது நம் அதிகுத்தம் தாலாகிரியர்கள் whose என்பதை which என்ப தி ன் உடைமை வேற்றமைபாகப் பிரயோகிக்கிறார்கள். தேவ ளுமாமன வேறென்ற Blair சொல்லுகிறார். Which என்பதை ப் பற்றிநாடுகள் பக்கத்துப் புறநடைமையும், As என்னுஞ் சம் பந்தப் பிறிதைப் பற்றி எசுகும் பக்கத்தைபும் பார்த்து

* என்பதப்பிற்றிது மெய்ப்பாண்மை முறையாகியதை அதன் முன் மொழியாகச் சுட்டுகின்றது. சிபாயப்பிராமணம் பிரபுக்களாற் றென்பப்பட்டது. அது கொஞ்ச வயிராக்கியத்தையும் மனக்கு மையைமுண்டாக்கிவிட்டதல்ல. எ-ல-அது (அதாவது)அந்தக் காரியம் உண்டாக்கின்றென்ற பொருளாம்.

† விலங்கு சாதிக்க மனிதரைப் போலப் பேசுகிறதாய்வு செய் மெதாசவுஞ் சொல்லப்படுமபொது, who என்பது அவைகளுக்குப் பிரயோகிக்கப்படுகின்றது.

‡ What, which என்பவை கிலவேன உரிச்சொற்களாகப் பிரயோ கிக்கப்படுகின்றன. இப்பேச்சுக்கெதிர்ப்பேசுகிறவர்களைக்கொண்டெ றுமதிபினால் ஏவப்பட்டார்கள்என்றறியென். இக் காரியங்களுவ மையாயிருக்கின்றன. Which என்பது இவ்விடத்தில் these என்ப தற்குத்திருக்கின்றது.

Whoever, whosoever, whoso என்பவை தொடர்க்கின்புச் சம்ப த்தப் பிறிதகளாம். இவை he who அல்லது the person that என் பவைக்கொத்திருக்கின்றன. Whatever, whatsoever என்பவையும், whichever, whichever என்பவையுஞ் கிலவேன உரிசொ ருக் கிப் பெயர்களுடன்கூட வகுக்கின்றன. கிலவேன தொடர்ச்சுப்பத் தப்பிறிதாதித் that which என்பதற்கொத்திருக்கின்றன. ஆனும் இத்தத் தொடர்கள் பெரும்பான்மையும் விலக்கப்படுகின்றன. பிர தானமாக, whoso என்பது விலக்கப்படுகின்றது. Whatever, whoever என்பவைபெரும்பான்மையும்பிரயோகிக்கப்படுகின்றன.

ஊக் காணவந்தோம். வந்தேனென்றபதான் வழப்பம். சா லிதிரியர் வினாபும் இரண்டாம்வினா, கல்வது இப்பொ ரீய் (சா ன்) என்றம் (வந்தேனென்றம்) சொன்னதல்லவா? காணென்ற உடனச் சொல்லுகிறயோ, உயிரைச் சொல்லுகிறயோ? உயிரைச் சேயிருக்குது? அதிலுடைய வடிவமென்ன? பிராமணமென்ன? அ ளைத்தசைத்த திரிகுதோ? சும்மாதிரிகுதோ? ஏன், செல்லப்பு, மூத்தம்மியீ* கீய்கள் சொல்லுங்களேன்? காண் கேட்பதாசிரியோ வல்லவோஎன்பார் தமிழிசாசாக்கெப்பெல்லென்றிடுதென்றதும் ன் ஓமென்று சொல்லும் மக்திரிமாமரைப்போல இவர்க்கிருவரும் ஆம் ஐயா சொல்வது சரிதான உம்முடைய மறுமொழி ஏர் க்குடனாது சரியல்லவென்று கத்துவார்கள். சாஸ்திரியாரும் வ க்தவன்ச் சிஷ்டெட்சணமாய் வணங்கிக் கேட்டார் சொல்லு யோமென்பார். இவரிடத்தில் வந்தவனும் மலைத்துச் சிலர் செ ட்டுக்காரனென்றென்னி திற்பார்க்கே. சிலர் கல்லதென்று காங் யக்கைப்பார்ந்ததுச் சிரித்துக்கொண்டு விட்டே போய்விடுவார் கள். இவருக்கிப்பொருது சிஷ்டாரிருக்குமிரண்டொருவர் வீட் டைவிட்டு வெளிக்கொயிருந்தவர்கள் இப்பொருது இரவிலை அகிஷ்ட விடியலிடிய இவர் வாயைப் பார்ப்பார்கள். சிலரிடமி டம்வந்து இரவிலை சித்திரைச் சேர்ப்பதையுடைய போகையில் அடித்துப் புரண்டு வீழ்த்து காலைகழறிந்து மருந்து செய்வீத்து மாசலீதமாய் வருத்தமாயிருக்கிறார்கள். இவரைச் சிஷ்டெட்ச ணமாய் வணங்கி இவரிடமெதாரதல் கேட்கப் பிரியப்பட்ட சி வர் இவர் தட்டாளே அம்பட்டாளென்று ஐயப்படுகிறார்கள். இவர் முன் முறும் மெட்டையையும் குறையிருத்தவராகும் இப்பொருது பிக்குமியுண்டுபண்ணியிருக்குது. தட்டார் அடிப ட்டார், குசவர் முன்னும் பிராமணரென இவ்வுருக்கு வந்ததென்டு. இவர் ஆத்தமலாபம் காட்டுவாரேயென்பது சொல்லவியற் தருத்தியுதம் யைபன் கின்றாம் வாகியாளெயென்றதுபோலாம் . திரிசாமுத்திரைக்கு முன் முன்மெழுத்தையுச் தன்னிஞர் சாலிதிரியார் வந்த யாத்திரைவீசன்கும். இவர் கிரிகாமத்துக் குப் போகவந்தவரல்லவா? இப்பொருது இரண்டாயிரமிறைசாற் சேனர் தந்தால் விவாகப்பண்ணிக்கொள்வோமென்ப பிராமணு களுக்கு வக்குப்பண்ணியிருக்கிறார். அப்படியே பிராமணரைச் ச ம்மதித்திருக்கிறார்கள். தரிசாமத்துக்குப் போய் இரண்டாயிர மிறைசாணுக்கு மேலே என்ன வாங்கப்படுகிறார். இன்னுஞ் சா லிதிரியார் சிறிதவேன காசிபிற் தீர்த்தமூக் தனது சலமுஞ் சரி யென்கிறார். சிலன் கோவிலிலே அபிராமியம்மனை எழுந்தருளப் பண்ணும்? வலம்பெல்லாம் வாங்குகையாய் வருவார். அபிராமிய ம்மனை வட்டம்பண்ணிக் கொஞ்சகாலையில் சசத்திப்பஞ் சாப்பி ட்டப்போகிறாராம், முரித்தார் பிரயாசாமாய் வரும். இவருடைய சி ஷ்டர்கள் இவருடைய காரியத்தை அறித்தும் தாங்கள் அனுப்பப் பட்டுப் போனதால் மூக்கிலவாதவன் உபாயமாய் மற்றவர்கள் மூக்கையும் அதுப்பித்ததபோல மற்றவர்களையும் அனுப்புகிறார் கள். சாஸ்திரியாரும் கெட்பயிரசாவுக்குப் பிராமணம் செ ய்து கொடுத்தவனப்போலச் சகலரும் ஓரேவிதிரசாய் விடுக றார். அச்சரித்திரம் யாதெனில், தஞ்சாவூரிலிருந்து சில தந்திரபு த்திக்காரர் தங்களுக்குண்டாய பணக்குறைச்சல தீக்கும்பொரு ட்டு பற்பலவதக்களாய்ப் பிழைத்துக் கூடாமையால் ஒரு உபா யத்தை மனதிலெண்ணிக்கொண்டு கெட்பயிரசாவிடைத்தில் வ த்து இராசாவே தஞ்சாவூர், மலையாளம், கொச்சி முதலிய ஊர் களிலிருக்கும் அரசர்களுக்கெல்லாம் அடியும் பிதாய்பரம் செ ய்து கொடுத்திருக்கும். எப்போவாரகுதல் தேவரீரும் அவர்கள் சபைக்கு அவலதவர்கள் தேவர் சபைக்கு வருவதானால் அவர்கள் காம் கொடுத்த பிதாய்பரங்கன அணிக் வ வருவார்கள். தேவரி டம்அது இவ்வாவிட்டால் மிகவுக் துக்கமாயிருக்குமென்றதை எ ன்ணிக்கேவருக்குமொன்று செய்து கொடுத்த தேவரிடத்திலு ம் வெருமதி வரிசைமுதலியவைகையப் பெற வந்தோம். தேவர் சித்தம் யாதென்றார்கள். உடனே அரசன் சந்தோஷக்கொ ண்டு அப்படியே எனக்குமொன்று செய்பமாரட்டுவோகனாகெடு க்ன்றார், தேவருத்தாமெனக்கப் பாக்கியமென்றார்கள். செவலியா நென அரசன் வினா-நாடோறும் படியுக்கொடுத்த இப் போதாயிரம் வரகணுக்கொடும் பிறகு வேலையைப் பார்த்து உபாராஞ்செய்யலாமென்றார்கள். இராசனும் வேண்டியவையெ ல்லாமவர்களுக்குக் கொடுக்கவும் முன்னுயிரமவரகணுக்குஞ் சமக் காலத்துதரவுசெய்தார். உடனே இவர்கள் சாங்கிச் செய்யும்

COMMUNICATIONS.—கடி-தங்கள்.

(About the impositions of a professed 'Nyane in Jaffnapatam.)

உதயதாரகையையாடாத்தர் துரையவர்களுக்கு ஐயாவே,

தங்கள் மேலச் சஞ்சிகையொன்றின்கண்ணே “குட்குக்கலி ராயன்” என்பவர் வடதேசத்திலிருந்து காராயண சாலிதிரியா ரென்பவர் வண்ணசுகில வந்திருக்கிறொன்றும் அவர் ஆகமசா ளிதிரவ்க்கிலே மகா தியுண்டென்றது சொன்னவை தங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா? ஆயினும் கெட்குக்காரன் பொட்டு எட்டு காண யிற்றெரியுமென்றதும் சலிராயவர்கள் எடுத்துச் சொன்ன வர க்கியமாதலால் காராயண சாலிதிரியார் கெட்குகொண்ட ப ட்டம் உண்மையோ அல்லவோ என்பதை அறியவேண்டியபதம் மெல்லொருக்கும் ஆசிய யாயிருக்க வேண்டுமே. சாலிதிரியார் தான் கெட்குகொண்ட பட்டத்தைச் சுமக்க அபரத்திரமூலம் கிஞ்சில் விசக்குமாற்றுக்குப் பட்டுக் குஞ்சுக் கெட்குமற்போதும் க்கீகிக் கட்டைக்கு வெளியிப்பூன் போட்டதபொதுமாமெனச் சாலிதிரியாரைச் சொல்லவேண்டுமே. சைவசமய அதுசாரிகக் தங்கள் நீலயிலே இருந்து கெட்டுப் போகாமலும் ஆத்தமலா பத்தைக் காட்டுப்பொருட்டாயுஞ்சாலிதிரியார் ஓர் ஆகமச்சாஸ னைய உண்டுபண்ணியிருக்கிறார். இதில் வேதம் வாசிக்கத் தருத்த வருணத்தவர்களைய பிராமணர்களைச் சேர்ந்து வேதத்தைப் போதிக்கிறார். சாதத்திற் பொருட்டாய்ப் சாதிக்கிறார். இவரிடம் வீடம் வந்தபோது யாழ்ப்பாணத்துக்கிடையிலே வந்து ரச வாதம்பண்ணும் பெரியோர்களைப்போலக் கிரிகாம யாத்திரை க்கென்றுதான் வந்தார். இக்காட்களில் வந்தகாரியம் கிறைவே றிற்றென்றென்னி இவ்விடத்திலே இருக்கிறார். இவர் தருக்கசால திரம் வாசித்தவரெனக் கதையாயிருக்குது. கொஞ்ச வினாக்கள மார்த்திரமாய்த்தப்படுத்தி வந்திருக்கிறார். இவரைக் காணப் போ னவர்க்கிடம் மாறிமாறி அய்வினாக்களைய வினாவுவார். போன வர்கள் என்னத்தைப்பற்றிப் பேசினதுஞ் சரிதான் இவரிடையி டாமலும் வாயோபாமனுஞ் சொல்லும் மறுமொழியைக் கேள மனுத் தன் வினாக்களைய வினாவுவார். இவரைக் காண வந்தவ ளும் முதற்குறை எக்கே வந்தீர்க்கொன்பார். வந்தவர்கள் தங்க

செல்லப்புமூத்தமியீ இருவரும்இவருடையமூக்கர்க்குதரன்.

பிதாம்பரக் குலத்திரிபிஷங்குள் பிப் பலத்திரிபிஷங்குள் தோற்றுதென்றார்கள். இராசனும் பலத்திரிபிஷங்குளையும் குலத்திரிபிஷங்குளையும் பகுத்தறிய நமக்குமிகவுவானவழியென்றான். இவர்கள் பணத்தைபுமேத்துக்கொண்டு இராசாங்கொடுத்த விடுதலிட்டுக்குப்போய் வாசலிற் காவல்வைத்து மற்றவர்கள் சாப்பிட்டுக்கொண்டு சும்மாவிரும்பார்கள். இரண்டொருகாட்களில் அரசன் சேவுகளை நோக்கிப் பிதாம்பரஞ்செய்ப்பவர்களைப் பாரென்றான். அவன் வரும்போது வாசலிற் காவலிற் நவன் அரசன் வாசற்சேவுகனிதோ வருகிறானென்றான். உடனே பெல்லாருமெழுந்து ஒருவரைவசரமாய்ப்பதினெட்டுபுது முழுத்துக்குப்பாவோடுகிற துபோலவும் மற்றவன் தூக்காற்றிததுபோலவும் மற்றவன் சருகைக்குப் பொற்கம்பி மூழ்ப்பதுபோலும் பாலிப்பதைச்சேவுகண்ணெடு தான் பலத்திரிபிஷங்குளத்திற் தனக்குத் தோற்றவியலியென்றெண்ணிக்கொண்டரசனிடம் போய் மெத்தத்திறம் காண்ப்பது ஒருபோதும் காணவில்லை கல்லவேலைபுடும்புகின்றான்.

அதன் பின்னிரண்டுராஜயிற் பிறகு சேவுகருக்கெல்லாம் தலைமையானவனை அரசன் நோக்கி பிதாம்பரஞ் செய்புமிடத்துக்குப் போய் வாடுவென்றார். அப்படியே அவன்போகக் கண்ட வாசல்காவல்தாரன் பிதாம்பரஞ்செய்ய மற்றவர்களை டெழுப்பிவிட்டான் அன்றும் சிறிதுவேலைசெய்கிறதாய்ப் பாலித்தார்கள். வந்தவன் ஐயோ! நமதுதாயார் நம்மொழிசொகுத்தொன்றே நமக்கொன்றாகத் தோற்றவியலியே சேவுகளுக்குத் தோற்றிற்றெயென்றெண்ணிச் சேவுகளினால் திறமாய் அரசனுக்குக் கதைவிதைத்தான். கொஞ்சகாட்சென்றபின் மந்திரியை நீ பார்த்துவரலாகாதாவென்றார். மந்திரியைப்போது தறிமூட்டியிருக்கிறதாய்ப் பாலித்துச் சேவுக்காய் வேலைவை நடத்தி மந்திரியை நோக்கி ஐயா, வேலையைப் பாருங்கள் இதுதான் சோமன் சால்வை இது இன்னும் கரைபினை வேலைபுக்குது இந்த நிரையிலயானக்கு இடையிலெல்லாம் ஒவ்வொருபுட்டாப்போடுவது இந்தக் குக்கரைக்கெல்லாமொன்றையெழைக்கிறது முகத்தைப்பிற் கோட்டியை ஐயாவைப்போல ஒருமந்திரியும் அரசனைப்போல வொருவருமுண்டுபண்ணுவதென்றார்கள். மந்திரியும் மற்றவர்களைப்போலப்போய்விதைத்துவிட்டான். அரசன் மறுகாணவந்து பாற்கும்போது தன்னையும் பலத்திரிபிஷங்குளையே நினைத்தார். உடனே வேலைக்கு முதலான சோமன்சோட்டை வெட்டினதாய்ப் பாலித்து மடித்து அரசனொடுப்பெல்லாங்களைத்து அவை தங்களுக்குக்கொண்டுவெயிற்று உடுத்தினதாய்ப் பாலித்தான். ராசா துக்கத்துடன் அவர்கள் சொல்லுக்கொண்டிப் பல்லாக்கிலேறித்தான் கால்நடையே ஊர்ப்பிரபலமாய் வந்தார். கண்டவர்களெல்லாம் தங்களை வேசைப்பிள்ளைகளைவெண்ணிச் சிறப்பாயிருக்குது ராசாவே சிறப்பாயிருக்குது என்று கூடுவென்றார்கள். பிற்பாடு வீட்டுக்கு அரசன் இவர்களை யனுப்பத் தனதரண்மனைக்கு இவர்களைக்கொண்டுபோய் வெருதிரவியங்கையுய் கொடுத்திப் பல்லாக்கிலேறித்த தஞ்சாவூருக்கு வெருவரிசையோடனுப்பினார். சாலத்திரியாருகு சீவுகருமிப்படிபெயிலெக் கதையை நம்பாநற் சகலஞ்ச் தங்களாத்தமத்தை பெட்டுக்கித்தந்தக் வழியைத்தேடி ரொட்டுப்படைபவும் ஆயத்தப்படுத்த மன்றுகிறேன். மரணக்கிட்டுவிட்டது.

இப்படிக்கு

யாழ்ப்பாணம் வண்ணநகர் துஆசக ஆட. அற்பகிமீ. ௨௧. தீ.

(On Government and Laws.)

உதயதாரகையை நடாத்துத் துரைவர்களுக்குத் தண்டத் தோடுதெண்டம். அய்யாவே

தாங்கள் தயவுசெய்து தங்களுக்குச் சித்தமாலுந் நான் பின்னெழுதக் காரியத்தைத் தங்களுடைய கவனிப்புடனே தங்கன் வினா உயர்ந்த பத்திரிகையிற் பிரசுரித்தஞ்செய்ய மன்றுகிறேன். இவ்விலக்க கோவரணமேத்தாரின் தியாயப் பிரமாணங்கையுமீ ஒழுங்குகளையும் கவனித்துப் பார்ப்போயாகிற் பாரும்பாலும் அவற்றின் அனுகம் எனிய குடிசனைக்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் படிப்பான்களுக்குப் படிப்பற்றவர்களுக்குமேரித்ததாயும் பாடுதொருவருக்கும் தியாயயிற்றி இடைகறைக்கொண்டு வராதது மாயிருக்குது. ஆயினும் சியாயப்பிரமாணங்களைச் சில பகுதிகளோ கோவரணமேத்து கல்ல ஆவோசனை இல்லாமல் உண்டுபண்ணிபதாயிருக்குது. எனக்கு மலைவைக்கொடுக்கும் பகுதிகளை

யோ யான் ஊரவர்களிடம் காட்டினேன், அவர்களுடையவைக்கொடுக்குது என்றே சொல்லுகிறார்கள். இது என்னமோசத்தா நிசம்பலித்ததோ தெரியாதெனக் கூறுகிறார்கள். என் அநித்த துரைமார் பிறர்க்கிராசொமாருக்கேவலிக்குமறமொழி சொல்லக் கூடாமலுணுகிறார்கள். ஆகிலும் கோவரணமேத்துதென்ன தியாயத்தைத்தொட்டுச் செய்ததோ அறிந்திலன். கோவரணமேத்து பிதாமாதலைப்போலும் குடிசனைக்களைய எங்கக் பிள்ளைகளைப்போலியிருப்பதால் எங்கக் எங்குக்குவேண்டிய காரியங்களைக்கேட்டுப் பொறுத்தகொள்ளலாம். தகுதியானவையையிருந்தாற்றைபயிற்றித் திடைக்கும். சகலவிதமான தியாயப்பிரமாணங்களுக்கட்டவச்சட்டங்களும் புதிதாய் உண்டுபண்ணப்பட்டால் அல்லது மாற்றப்பட்டால் அவைகளைக் கூடியமட்டுக்கு ஒழுங்குபண்ணி அவ்வூர்ப்பாடைகளினு மொழிபெயர்த்துச் சகலரும் எனிதில் வினக்கூடியவதமாய் வைக்கவேண்டும். இந்த மாசத்திலே நீதியாதிபதியானவர் அல்லது அதிபுத்தமமகத்தவந் தக்கிய தேசாதிபதியவர்களேதோ முகாந்தரங்கொண்டு இன்ன தியாயப்பிரமாணப் புலதகத்தினித்தநியாயம் பகுதியிவ்வன்பகை நிறுத்திவைத்தாரென்றொரு சின்னப் பிரசித்தமுண்டுபடுகுது. மறொருவர் மற்றமுறை இன்ன சியாயப்பிரமாணப் புலதகத்தினினை பகுதியையுமின்ன பகுதியையுந் தன்னிபின்ன தியாயப்பிரமாணத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். மற்றொருவரினார் தன்னினைத்தை காணேர்த்துக்கொண்டுகிறேனென்றார். இப்படி சியாயப்பிரமாணங்கள் சிழுமைக்குக்கமுமை மாறினுவலையெழைக்குசனங்கள் என்ன செய்யக்கூடும் சிறிது தியாயப்பிரமாணக்களையிக்குவாயிருத்து இரண்டொருவிதமாய்அரித்தக்கொள்கக் கூடியதாயும் இருக்கின்றது. துரைமார் பிறர்க்கிராசொமார்தானும் ஒவ்வொருவிதமாய்அரித்தக்கொண்டுகிறார்கள். இதை ஏழைக்குடிசனங்கள் ஒத்துக்கொண்டி வழக்குப் பேசுகொல் மிகவும் கட்டப்படுகிறார்கள்.

பொருள்விதான என்னும் தலைமைக்காரனுக்கு ஒரு தட்டும் வரத்திலை. இவர் ஊரினும் ஒரு சல்லியும் வாக்கப்பட்டது. மாட்டுக்குத் துண்டுகொடுக்கிறது மாசமொருமுறை வரும். அதவும் பணம் இரண்டொ மூன்றொ. இது விதானயோடே திரிசுதவேல்காரனுக்குத் தாழ்ப்புலச்செலவுக்குக் காளுது. இந்த விதான ஒரு வியாபாரக்கச்சுவடம்பண்ணக்கூடாது. இவர் தன் ஊரவர விட்டுப் போகக்கூடாது. அடிக்கடி கோட்டுக்கையெழுதும். இவர் ஊர்ப்பிறந்தவர்களிற் பணக்காரனாமல்; பணமிருந்தால் தன் பணத்தைபுஞ் சாப்பிட்டு இப்படியென் அலுகிறார்கள். இவருவர்களைக்கண்ணிலிட்டு ஒருவனொருவன் வழக்குப் பேசப்பண்ணித் தன் வயறு வளர்க்கிறான் இதைக் கோவரணமேத்து கவனிப்பெலிட்டபுதென்ன?

இதுநிற்க, சியாயப்பிரமாணத்திலெவ்குக்கெனக்காத சிலவற்றைக் காட்டுகிறேன்.

கவது. இரண்டுபேர் சிலிவ் வழக்குப் பேசினால் டுலதிறித் தீதவானெண்ணத்தன்படி ஒருவனுக்காய் வழக்கைத் தீர்க்கிறார். தோற்றவன் அப்பல் கேட்கிறான். அப்பலிலே நீதவானெண்ணத்தை சரியென அப்பல் நீதியாதிபதி சொன்னால், அப்பலானி மற்றவனுடையவும அப்பற் செலவையும் அல்லது இரண்டத்தனையை இறுக்கிறான். டுலதிறித் நீதவான் எண்ணத்தின்படி தீர்வை முடிக்கத் தோற்றவன் அப்பல் கேட்க அப்பலுக்கோட்டியே நீதவான் தீர்வையை மாற்றி அப்பலானி பட்சத் தீர்வை முடித்தால் டுலதிறித் நீதவானுடைய மோசமான தீர்வைக்காய் முண்டல திறிக்கோட்டியல் வென்றவன் அப்பற்செலவை அப்பலானிக்கிடுக்கிடுக்கி. இது சியாயமோ? இவனப்பட்டக்கேட்டாளோ? இவனை அப்பலிலே செலவுபண்ணச்சொன்னோ? நீதவானுக்காய் இவன் இறுக்கலாமோ?

உவது. சிறியினல் வழக்குகளில் மறிபுலக்காரன் அல்லது சரிக்கிரான் அல்லது முறைப்பாடுகாரன் ஆக்கினைக்குள்ளுப்பத்திரிக்கப்பட்டால் அவன் குறித்த ஆக்கினையைப்பட்டுக்கொண்டு அப்பல் கேட்கலாமாம். அநென்னி தன் சங்கைபோனபின் அப்பலென்? டுலதிறிக்கு நீதவானுக்குப் படிப்பிக்கவே? இப்படி நீதவான்களைப் படிப்பிக்கிறவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? ஐயோ! இதைக் கோவரணமேத்து ஞாபகப்படுத்திமறிதிலையா? அப்பலாவதென்ன? கீழ்க்கோட்டு நீதவான் வளக்காமையாவலது பாரபட்சமாய்த் தீர்ப்புச் செய்தாலதை அறிவித்துநீதையைப் பெறுவதுதானே ஆக்கினை நடத்தியின் நீதவான்க் கட்டியவைத்த

அடித்தாலும் எங்கேயென்னி இப்படி அனேகமுண்டு. மற்றவைகளையும் எழுதுவேன். இப்படிக்கு யாழ்ப்பாணம், வண்ணக்கர ஓர் இத்துமானுக்கன்.

On the combination of letters.

தாரகையே, சிறுபிள்ளையாகிய நான் வினாவுய் வினாவுக்கு விடை கொண்டு வா. அரிச்சிவையில னு. னு னு வும், அப்படியே னை, னை, னை வும் னு, னு, னு வும் இவை முதலிய அட்சரங்கள் கா, கா, சா முதலியவும், கொ, கொ, சொ முதலியவும், கை, கை, சை, முதலியவும் போல ஏன் மாறவில்லை? இன்னுள் சிறிது சொற்ப விசேற்பமுண்டு அது மெத்த முக்கியமானதல்ல. இப்படிக்கு சின்னையா.

Explanation of the verse propounded in page 84, Vol. III.

மகா கணம்பொருந்திய நீ. நீ மயினத்துரையவர்களுக்கு வந்தனம்.

நக்கன் தாரகை, க. புத்தகம், அச. பக்கத்திற் சவுக்கையதாந் லீலவனம் பிள்ளையவர்கள் புத்திரன் கந்தரம்பிள்ளையென்பவர் உரை கொட்டுமுடிய "வீமனுக்கு மைந்தனும் வேதனாகும் வேதனுக்கு மைந்தனும் இசைகுரு" என்ற பாட்டுச் சிற்றறிவேனாகிய யானேமுதம் உரையை முற்றறியோர்க்களியாவருங் குற்றங்களைத்து கொள்வார்களென்று நம்புகிறேன்.

நீருந்தல். வீமனுக்கு மைந்தனார் வேதனாகும் வேதனாகும் மைந்தனார் சைகுரும், கா மனுக்கு மைந்தனார் வீமனறம்பி கந்தனாகுக்காமனார் மா மனாகும். மா மனுக்கு மூதமையன்றகப்பன் காலன் வையகத்திற் இமமுறைமை வழங்கலாலே, இராமனுக்குச் சிதை தங்கையாமி வக்கை இராவணனுக்குத் தகப்பனிராமன்ருளே.

பதவுரை.			
வீ	(கருடப்) பறவையி	மனுக்கு	இராசனாகுநலனு
மனுக்கு	இராசனாகிய வீட்டு	மூ	மூத்த
கைந்தனார்	குமாரனார்	தமையன்	அண்ணலாகிய தரும
கேதன்	பிரமதேவன்	அவர்கு	அவர்கு
ஆகும்	ஆகும்.	தகப்பன் பிரா	காலன் இயமனாகும்
வே	முக்கில்	வையகத்தில	பூமிப்பல
தனக்கு	தனக்கு	மும்முறைமை	இந்தமுறைமைகள்
மைந்தனார்	குமாரனார்	வழங்கலாலே	வழங்குமுடிபுறதிது
இசை	சுவன்	வே	வே
ஆகும்	ஆகும்	ரா	இராக்கால
கா	கற்பகச் சொலையு	மனுக்கு	இராசனாகிய சந்திர
	டைய	அவர்கு	அவர்கு
மனுக்கு	தேவேந்திரனுக்கு	சிறை	சிறை
மைந்தனார்	குமாரனார்	தங்கை	தங்கை
வீமன்	வீமனுடைய	ஆம்	ஆகும் (லனாக
தம்பி	சகோதரனரிச்சினை	இலங்கை	இலங்கையுரிக்க காவ
	னாகும்	ராவணன்	இராவணன்
கந்தனுக்கு	சுப்பிரமணியனுக்கு	உக்கு	இறந்துபோக
கா	கற்பகப்புவ் காவு	தகப்பன்	(அவன்மார்பிலிருத்
	டைய (ன்	தவமுத்தலசத்	தவமுத்தலசத்
மனார்	இராசனாகியவந்திர	வன	வன
மாமன்	மாமன்		
ஆகும்	ஆகும்	[அம்	இராமன்ருன் இராமன்ருன்
மா	குறிக்கையை உடர்	நற்றிசை	எ. அ.

இலக்கணவுரை.—மன்னுக்கு என்றதில் மனுக்கு என மெட்டுறைந்தது. வேய் என்றதில் வே எனக்கடைக்குறைந்தது. தகர்ப்பு என்றதில் தகரபெற்றுக்குறைந்தது, அன் என்னுமாண்பாவிலிருதி புணர்ந்து தகப்பன் என்றுயிற்று. தகர்த்தல் உடைத்தல். தாரகையில் கைந்த செய்யுட் பிழையாகையால் இவ்வணத்திருத்தியரையப்பட்டது. இப்படிக்கு தாரகையிற் சவுக்கைப்பொருந்திய ஆ. ஓ. வெயிற் றவம்பர் ம. ஐயரவர்கள் சயிட்டர், பெ. முத்துக்க குப்பிள்ளை.

தாரகையென்மின்ற மங்கையே தந்தனம்வந்தனம் கங்கையே. கன்னாவில்-சிறுவையும் பாதிமூக்கறிவின் மூவறிவுயிர் என்னும் இக்குத்திரத்தில், கறையான், ஏறும்பு முதலியவுயிர்களுக்குக் கண்ணாவ் காத்தும் இவ்வெயென்று சொல்லியிருக்கின்றது. தொல்காப்பிய முதலிய நூல்களும்படியே சொல்லுகின்றன இவ்விரண்டுரிவையற்றையும் பூதக்கண்ணாபிற் பார்த்துப்போது கண்களிருக்கின்றனவாகத் தோற்றுவிக்கின்றன. ஆனால், கண்களிருக்கும் அவைகளில் ஒளியில்லையா? உண்டோ? என ஐய நீக்கலாம். இதை சிவிர்த்தி செய்வாயாக. இப்படிக்குத் தமிழ்ப்புலவர் வேதசிரிமுதலியார் மானுக்கன் யாழ்ப்பாணம் ஆறுமுகம்.

இலக்கணவினா (Grammatical Query.)

யாப்பருக்கலம்-இறுமிடையுமிணைத்துமிணையசையாகுமையென்பவற்றிற் சிசுமேரே. என்னுமிச் சூத்திரத்தின் காரணகாரியங்களைவல்ல புலவர்களறிவிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்படிக்கு சேதுபதியாதின வித்துவானுத் தமிழ்ப்புலவர் வேதசிரிமுதலியார் மானுக்கனாகிய முத்துசாமிக்கவிராயன்.

To the Editor of the Morning Star.

SIR, Will you please to insert the following query in the Morning Star, and require an answer from any of your readers. The intersection of one line with another is a point. It is evident then that a line is composed of points. But if a point have no magnitude at all, how can the addition of points produce a line which has length? This is of a mysterious nature to my understanding, and seems to be a violation of the self-evident truth, the sum of a number of cyphers is cypher. Yours, &c. B. NILES.

To the Editor of the Morning Star.

DEAR SIR, I pray you to insert the following question on surveying in your valuable paper and request any Surveyors to solve it, and to show reason for so doing. Walligammo, 9th Jan. 1843. Yours Obdt. Servt. A SURVEYOR.

In a compound is a four sided square house, a side of which is 30 yards and near to it a rectangular garden. The number of square yards in the area of the garden is a mean proportional between $\frac{192}{79}$, and the number of square yards contained in the garden and house together. Also the number of square yards in the square described on the diameter of this garden is a mean proportional between 10, and the number of square yards contained in the aforesaid square increased by the number contained in the house. Required the area and sides of the garden.

(Call for Christian instruction from Poonaryn.)

உதயதாரகையைப் பி. சுரஞ்செய்யும் உத்தமதாரையே நாமெழுதும் இவ்வண்ணப்பமொன்றையும் தமது தாரகையிக்கண்டி ரசுரஞ்செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். முன்னொரு சஞ்சிகையினைக் கவிசேடப்பிரியனென்பவர் பூனகரியிலுள்ள ஆத்தாமாக்கன்றற்க்கியிருக்கும் அஞ்ஞானவிரகை நீக்கும்பொருட்டுச் சிறிதுகுருமார் அல்லது உபதேசமாரையும் அவ்வடத்திலுள்ள சிறுபிள்ளைகள் படிக்கும்படிக்காண பள்ளிக்கூடம் ஒன்றையும் ஸ்தாபிக்கவும் அவ்வடத்திலும் இந்தச் சுவீசேடமென்னும் லெனீச்சம் பிரகாசிப்பண்ணையும் இவ்வடத்திலுள்ளவர்களுடைய ஆத்தாமாலீடையம்பொருட்டு அறித்த உபபோகங்களைப்பண்ணவும்வேண்டுமென்று யாழ்ப்பாணத்துக்குத்தாயிருக்கும் இக்கரியில்வவளவுகாலமாகச் சுவீசேடத்தின் வெளிச்சம் பிரகாசிக்கும்படிக்குத் தாமதமென்னவென்று கட்டுக்கொண்டுகள் விக்கு யாதாமொரு உத்தரவும் உங்கள் தாரகை அருளாதபடியாய் திரும்பவும் சுவீசேடப்பிரியனுக்குக் கருக. நீளாகிய ஆத்தமலா

SUPPLEMENT TO THE

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

[புத். சந். ௨௨.] திசம்பர் ௨௩. காந்தி கதமா. ௨௨ தேயதி நியம சக்தி மம், Thursday, November 23, 1843. [Vol. III. No. 22.]

CEYLON.

Under this head the *Friend of India* of the 2d November, has an interesting article, filling three and a half columns, which we would gladly transfer to our pages but for its length. It would seem from this article as also from one lately published by the *Madras Spectator*, that our Indian neighbors are directing their attention to the affairs of Ceylon with more than common interest. It was not till lately that the interests of Ceylon were much thought of or its important advantages to British capitalists much regarded by European residents in India. The visits of the Calcutta steamers to Galle, with a few weeks' residence at Nueralia of several distinguished guests from the palatine city, seem to have had no little influence in extending the knowledge of its resources and awakening the attention of moneyed men in that quarter. The delightsomeness of the air and scenery of Nueralia form no small share of the attractiveness of our lovely island to the residents of the plains and marshes of India. "It is difficult," says the *Friend of India*, "to fancy any thing, not merely more free from inconvenience but more positively delightful, than the journey from Calcutta to the Sanatorium in Ceylon." One has only to "embark on a steamer at Calcutta, with a hundred of his fellow countrymen, and women, and enjoy a delightful sea voyage to Galle, where he meets with a comfortable inn and a stage coach which drives him at once to the new paradise." The visitors from Nueralia who returned by the *Hindustan*, "are extravagant, if that be possible, in their praise of that residence." The agricultural improvement of the island has taken India by surprise. "These circumstances have created a new interest in the prospects of the island among the community at this Presidency, (Calcutta) and there is every hope of its being fostered and increased."

The successful introduction of Legislative administration in the government, and the fixed tenure of land, are supposed to be the main causes of the rapidly increasing wealth and prosperity of the island, and are advantageously contrasted with the different state of things in the Company's possessions.

"We cannot doubt" says the *Madras Spectator*, "that the knowledge of the existence of this useful system of legislative government has had its degree of effect in inducing the embarkation of so many capitalists in agricultural pursuits in Ceylon, as has been the case of late years, while, to look homewards, our own vast tract of territory has in comparison been almost entirely neglected. The aversion to such adventures in India, and the willing preference given to Ceylon, arises, we know, chiefly, from the differing tenures of land. In this country all that can be obtained from the government is a lease of waste lands of 21 years' duration: in Ceylon, on the contrary, land may be purchased outright and held in fee simple as the absolute property of the purchaser, which, with all the improvements he effects upon it, he can be sure of enjoying, and hand down to his children after him. But still there is a further inducement to the preference of Ceylon in the knowledge, that the Council offers a sure means of keeping attention fixed on the construction of roads and those other facilities to traffic which are so indispensable to the prosperity of the agriculturist whose produce is only to find its market on the sea coast." We again quote from the *Friend of India*. "The Legislative Council of Ceylon does not consist like that of India of four or five members, but of seventeen. Of these ten are members of government, while only seven are appointed from among the colonists. This preponderance of official influence in the Council, of course enables the government to carry any measures it may propose; but in such a colony as Ceylon, or in such a country as India this construction of the Legislative Council seems to be the dictate of prudence." "The object of such a Legislative institution when first bestowed on an eastern possession should be to dissolve the mystery in which the administration is shrouded, to create public confidence by unfolding to public view the springs of action, and gradually to prepare the community for taking a larger share in the Government." "This is an amazing advance upon the theory and practice of a simple—we do not mean unjust—despotism. And in Ceylon it has been found to work well. Though from its numerical majority government is omnipotent in the Council, yet it is obliged to explain the reasons of the measures it adopts; their utility as well as their details are openly canvassed, and public opinion is brought to bear on them. Since the esta-

blishment of the Council in that island, there has been, on the one hand, more attention to economy; on the other, an increasing effort to accelerate public improvement by the construction of roads, by digging canals, and by giving all legitimate encouragement to the spirit of enterprise.

"The sudden start of improvement which this colony seems to have taken has no parallel, we believe, in any Indian settlement. The old lethargy which characterized its residents, appears to have been at once exchanged for habits of energy and enterprise, which have done more to develop its resources in four years than had been done in the previous forty. The increase of colonists, and the influx of European capital, both from England and India, appears from all accounts to have been steadily progressing for some time.

"But there are other subjects of interest, more particularly to the service here, connected with the administration of Ceylon, which ought not to be overlooked. This island is essentially part and parcel of Hindustan, and is separated from the main land only by a narrow strait. Its population consists of natives in the same stage of civilization, possessed of the same domestic habits, and governed by the same feelings, as those who reside on the continent. Notwithstanding the difference of religion, there is not more difference between the ryot of Ceylon and the ryot of Madras, than between the latter and the ryot of Bengal. It is a dependency of the crown, and there the ministers of the crown have been for some time past carrying forward unostentatiously, the experiment of governing an Indian possession, upon principles entirely distinct from those adopted in the countries entrusted to the Company. The two systems are diametrically different both as it regards legislative and administrative arrangements, or the construction and the allowances of the public service. The fundamental principle of the civil service in that island is *not* the retention of patronage as a remuneration for the labour of governing it. There, in a country which little exceeds one of our largest zillahs in population and revenue, and for which the Company would consider five or six civilians an ample allowance, the civil service embraces *thirty-seven* individuals, with a host of functionaries not included in that list. That service is not formed into a distinct class, which it is deemed necessary to qualify by a specific system of education for public employment. All the civil, criminal, and fiscal business of Ceylon is conducted by men trained at no college similar to that of Hayleybury. Nor is there a greater difference between the training of Judges and Collectors for Ceylon, and that of Judges and Collectors for Bengal than exists also in the matter of their allowances. The whole body of civilians, thirty-seven in number, the secretaries, the Government Agents, the Judges, the Magistrates, the Fiscal officers, receive no more than £27,000 sterling a year; a sum less than that enjoyed by two of our Secretaries, two members of the Board of Customs, and two of the Board of Revenue. Then, the crown has also contrived to obtain the services of a Chief Justice, equal in legal attainments to any of those who have adorned the Bench in Calcutta, and for less than one third of their pay. The salary of Sir ANTHONY OLIPHANT is less only by £500 than the mere *retiring pension* of Sir EDWARD RYAN.

"It is scarcely to be supposed, that the administration of India will be maintained upon its present footing after the expiration of the present charter. There is every reason to believe, that whatever party may be in power at the time, the ministry will endeavour to dispense altogether with the Court of Directors as an instrument of government, and place India in the same direct subordination to the crown, as its other colonial possessions. The design so palpably manifested by the present ministry of reducing the Court of Directors to a cypher, and of concentrating all real power at the *Board of Control*, seems to prefigure the turn which circumstances are likely to take, when the construction of the future government of India, comes under discussion in 1853. Should the administration of that day be prepared to take the government into its own hands, there is every reason to suppose that the system will be modified in some respects after the model of that which has been introduced at Ceylon; that the selections for the civil service will be made upon a broader basis, and from a larger circle; that the exclusive education of Hayleybury will be at once repudiated, and the establishments which furnish our members of parliament and statesmen, our barristers and judges, our clergy and bishops, will be deemed sufficient for the education of the civilians; that the number of covenanted servants will be augmented and their allowances reduced, and that the whole Indian service, instead of continuing to represent the peculiar and anomalous circumstances in which the Empire of the East arose, will be recast in the mould of that modern colonial system, which England has been gradually maturing in her foreign possessions.

SUMMARY OF NEWS.

The spire of the Fort Church, Jaffna, was struck by lightning on the evening of the 13th instant, which shattered the top and did considerable injury to other parts of the building.—On the 21st instant an inquest was held by the District Judge of Jaffna on the bodies of two females, mother and daughter, which were found in a tank at Wannarponne. It is supposed they drowned themselves in consequence of family difficulties.—By a letter from Madura of November 11, it is stated that the cholera still continues in the fort; 15 to 20 deaths per day; chiefly fatal amongst children. The people are loud in their outcries to Kali (the supposed patroness of the cholera) but those most engaged in propitiating her anger are often the first to be taken off.—The Friend of India of the 19th ult. states that a daring robbery was committed in Calcutta in the shop of a native jeweller, and property to the amount of 2000 rupees taken.—The report of the assassination of Rajah Heera Singh, as mentioned in our last, was without foundation. The affairs of the Lahore Government continue in a state of great confusion.—Calcutta papers state that the Governor General is about to proceed again to the north west Provinces.—Capt. Somers, his military secretary having already taken his departure. The revolution in Gwalior, and the distracted state of the Punjab are supposed to be the immediate causes of this procedure.—Mr. George Clerk, late Lieut. Governor of the north-west Provinces, is dangerously ill from a concussion of the brain caused by a fall from his horse.—Mr. Thomason is gazetted as Mr. Clerk's successor in the Government of the N. W. Provinces.—Intelligence has been received from China to the 29th Aug. via Bombay. The Formosan authorities had confessed their guilt in regard to the murdered crews of the *Ann* and the *Nerbudda*, and had been delivered over to the Board of Punishments. The opium trade continued to flourish under foreign flags. A Board of health had been appointed to investigate the causes of the great unhealthiness of Hong kong.—A violent storm has lately been experienced at Vizagapatam, which is stated to have put nearly the whole town under water. It happened fortunately that there were no ships in port. Of the Dhonies there some were lost.—The theater-going folks of Calcutta received quite a shock during a late performance, by the dress of one of the lady actors taking fire. She was severely though not dangerously burnt.—An immense flock of locusts passed from the north west over Delhi on the afternoon on the 27th ult.—By a letter from Constantinople of Aug. 17th, published in the London Chronicle, it is stated that the mountain Nestorians, about whom so much interest has latterly been excited in England and America, had been attacked by the combined forces of the Pacha of Mosul and some powerful Kurdish chiefs and almost annihilated—their villages and churches being burnt.—crops destroyed—and inhabitants of both sexes put to the sword. This massacre is said to have been instigated by Roman Catholics and other emissaries, jealous of the progress among these simple hearted mountaineers of Bible instruction through the efforts of American missionaries

Correction.—It was ignorantly stated in our last number that the Mallegam Court had been suspended while Mr. BURLEIGH was acting for Mr. PRICE at Jaffna. We are now given to understand that the business of that Court was regularly transacted at Jaffna. We did not know before that Courts were removable; but supposed in cases like the one alluded to, that the business was transferred to another Court.

To Correspondents.—A correspondent inquires the meaning of the word "Selah," as used in the Scriptures. It is a musical term, supposed by some to mean the same as *da capo*, repeat; by others to signify a rest or pause. It is not properly a part of the text, and no regard need be paid to it in reading the scriptures.

Mr. "No matter who," of Batticaloe, is informed that for want of room united with a doubt as to the benefit to our readers of publishing his communication, we have, on further consideration decided not to publish it. If, as he professes, he is desirous of ascertaining the truth of Christianity, he cannot do better than to study the character of its founder Jesus Christ, as contained in the Gospels of the New Testament. He who carefully peruses them will be convinced, if his mind is properly prepared to receive evidence; if he reads with prejudice, he would not be persuaded though one rose from the dead.—If he do not know which to choose from the number of Christian sects, let him follow the instruction of the Bible without regard to sect.

The communicator of two enigmas is informed that they cannot be published unless we are first supplied with solutions.

Two articles from Roman Catholics at Colombo are under consideration.

புதின சங்கதிகள்.

A serious occurrence.

கள்ளிக்காட்டைக்கணித்தாயிருக்கும் செவ்விலவா, தாறுக்கெ

ஂனுமிடத்திலொரு பிரதான காரியம் சம்பவீத்தது. அதென் னவெனில், மாபுருங்குகளென்று சொல்லப்படும் வருக்கத்தாரித் திலர் இரண்டு நாயர்களைக் கொடுசெய்துபோட்டார்கள். அப் பொழுது போலீசார் அவர்களைப் பிடிக்க முயன்றபொழுது அ வர்கள் இவர்களைப் பறக்கடித்து இவர்கள் தங்களைப் பிடிக்கமுன்னிதாகத் தாய்க்கள்தானே மரித்துவிடத் தீர்மானித்தார்கள். அக்கேரம் அவ்விடத்திலிருந்த ஒரு வீட்டிலே (உா) மாப்பி ஂனமார் கட்டட்கடினதினால், அவர்களைப்பிடிக்கடிபிருப்பதை அவ்விடத்தினுள்ள கலக்கட்டர் அறிந்து இவர்களைத் தேடிடித்திரியும்ஒருசெுதனத்துக்கும் அதன் தலைவனுக்கும்ஆனாப்பி அழைக்க அவனும் அவனுக்கும் கீழிருந்த (இய) காவாட்களும் இர்த் த மாப்பிஂனகளைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். அந்தப் பிரகா ரம் அந்த மாப்பிஂனகள் இருந்த வீட்டிலுள்ளப் பிரயாசப்பட்டுச் செவ்வ-அவர்களோடுவெனில் இவர்களைக் கெருக்கிப் பாய்க் து இவர்கள் கட்டுப்போடத்தானும் முடியாதபடிக்குச் சூடுபா ய்த் தப்பி ஓடினார்கள். அந்த வேளையில், அத்தத் தனக்களுக்குத் தலைவனாகிய கற்பித்தானுள் காயப்பட்டான், எப்படியெனில், அவனுடைய கழுத்தினுள் தலைபினுள் குத்திப்போட்டுத் தப்பி ஓடினார்களென்ற செய்தி கேட்டு மிகவும் விசனமாயிருக்கிறது. மறுபடி அந்தச் சிப்பாசமார் அண்வருத்து அந்த மாப்பிஂனமா ரைச் கட்டுக் கொன்றுபோட்டார்கள். அவர்களவொருவனுய் த் தப்பிவிடவில்லை. (அருஞ்சூதயம் டக. இல.)

மதுரை.—CHOLERA IN MADURA.

சகல வியாதிக்குமிடமான நேகத்தையுடைய மனிதன்படுமெ ந்த நோயினுள் தாக்குதற்கரிதற்கு சூதிப்பிற் கெடுதடிமுள்ள வாக் திப்பிராத்த என்னுள் கொடிய நோய் மறுபடியும் மதுராயுழிற் சென்று அங்குமேபேரை அங்குனித்திரையாகயும் மண்ணுத்திரையாகயுற் செய்துவருவதைக் கேள்வியுற்று விசனமடைத்தோம்.

On the 1st of January, 1844.

Will be published, in Singhalese and English.

(Price two-Pence.)

No. 1, of

THE COMMENTATOR,

A magazine, to be issued monthly, and to be devoted to the dissemination of religious and other useful knowledge.

The Commentator will comprise within its pages, a plain and practical Exposition of the New Testament. Hints to Native Preachers, Sketches of Sermons, Short Discourses on the fundamental doctrines of Christianity, Extracts from Buddhistical works, and Comments thereon; Observations on past or passing events, and a variety of other subjects.

It is hoped that Christian Missionaries and others who feel desirous to promote the spread of Truth, will contribute to its pages, and endeavour to extend its circulation.

It is intended to present most of the articles in both the Singhalese and English Languages, though occasionally it may be thought unnecessary to insert a communication in more than one of them.

The Commentary will be written in a plain and concise style; and published without the text of Scripture; so that it may be used with either of the Singhalese versions now in use, or with the English version.

The work will be illustrated with occasional wood engravings.

Communications to be addressed to the Editor, Baptist Mission House, Kandy; by whom subscribers' names will be received; also by the REV. E. DANIEL, Colombo, and any of the native preachers.

அட்டவணை.—CONTENTS.

Beschi's Instruction, &c.	229—230	வேத்யரொழுக்கம்	உரக௮
Abridgement of Good's Book of Nature	ib.	கூட்டுடன்பலர் செய்த பிரபஞ்சநால்	உரக௮
Mr. Poor's Letters to his late Pupils—No. xiii.	232	வி. வென்னில ஏன்ற துரை	உரக௮
Principles of English Grammar	ib.	செய்த இவக்கணம்	உரக௮
Communications	233—236	கடிதங்கள்	உரக௮—உரக௮
Ten Commandments versified	236	பத்துக்கட்டைக்கவி—பஞ்சா	உரக௮
View of the Heavens—No. 9.	ib.	ங்கம்	உரக௮
Panchangam	ib.	புதினங்கள்	உரக௮—உரக௮
Summary of News	237		